

La oss be: Kjære Far i himmelen! Vi ber deg i denne stund at du må gjøre det så stille i vårt hjerte, at vi rett og sant kunne høre ditt ord, så du kunne få hjelpe oss til å tro Ordet. Amen.

Nå har vi i to bibeltimer hatt for oss tanker fra Peters første brev: de kristne er Guds folk på vandring hjemover gjennom fremmed land, og de kristne står i en hellig tjeneste.

Vårt tema i den tredje bibeltirnen er de kristne i Jesu fotspor. Nå skal vi lese i [2.kapitel, vers 20](#):
«For hva ros er det om I er tålmodige når I synder og får straff for det? Men om I er tålmodige når I gjør det gode og allikevel må lide, da finner dette nåde hos Gud. For dertil ble I også kalt, fordi også Kristus led for eder og etterlot eder et eksempel, forat I skal følge etter i hans fotspor, han som ikke gjorde synd, og i hvis munn det ikke ble funnet svik, han som ikke skjelte igjen da han ble utskjelt, ikke truet når han led, men overlot det til ham som dømmer rettferdig.»

Her er det sagt at Jesus etterlot oss et eksempel. Det er først en viktig sak å merke seg. Å følge i Jesu fotspor, det er det først mening i å tale om til folk som er blitt Guds barn og hører Jesus til. Jesus må være din frelser og forsoner før han kan bli ditt forbilde. I hans fotspor går de som først er blitt hentet inn til den gode hyrde.

Dette er viktig. Om en ville gå i gang med å følge Jesus og tjene ham uten å få sitt forhold til ham i orden slik Gud vil ordne det, så ville det være å begynne fra den gale kanten. Før du på rett måte kan følge ham, må han gjøre den store nåde mot deg at han frelser deg og tar deg inn til seg.

Ordet om å følge Jesus er et veldig ord. Det stiller krav til oss. Men før han vil stille krav til oss, vil Jesus si oss et annet ord som ingen krav stiller i det hele tatt. Han vil tale ut med oss, med enhver, om sin nåde og frelse. Og dette vil han gjøre først. Så kommer ordet om at vi skal følge ham.

Det første er, med andre ord, at Jesus blir min frelser, og så skal han etterpå bli mitt forbilde. Det fins en ærverdig oppbyggelsesbok som kanskje ikke blir lest så mye nå lenger. Jeg tenker på Johan Arndt: «Den sanne kristendom». På tittelbladet står det: "Jesus Kristus har mange tilhengere, men få efterfølgere." Det er et ord til selvprøvelse for alle oss som kaller oss kristne.

Nå skal vi først forsøke å få tak i hva som er ment med «forbilde» i Det nye testamente. Vi vil finne to forskjellige tanker som ligger nær hverandre, men som ikke faller helt sammen.

Det er to ting som er sagt med det at Jesus er vårt forbilde. La oss igjen se på ordet som vi leste: Dersom dere gjør det som er godt og likevel må lide, og om dere så bærer lidelsen tålmodig, da finner det nåde hos Gud. For til det ble dere også kalt, fordi Kristus led for dere og etterlot dere et eksempel, for at dere skal følge i hans fotspor.

Her er sammenhengen i tankene svært viktig. De kristne kommer stundom i den situasjon at de blir forfulgt, til tross for at de gjør det gode. Det er den situasjonen Peter har for øyet. Og om de kristne da tar motgangen med tålmodighet, så gleder Gud seg over det; for, står det, det er slikt de er kalt til. Kristus gikk igjennom det samme. Han etterlot et eksempel i så måte.

Hva er det da her som utgjør et forbilde? I første rekke det vi kunne kalle Guds handlemåte med oss. Ordet vil si oss den ting at Gud førte sin Sønn, vår Herre Jesus Kristus, gjennom motstand og forfølgelse, gjennom kors og trengsel, og i så måte er Kristus vårt forbilde. Vi kan se på ham, så har vi for øyet modellen, kunne jeg si. Så har vi for øyet noe som taler til oss om hvordan Gud skal behandle sine barn.

Jesus har selv talt om det. Vi finner det for eksempel i [Johannesevangeliet i kapitel 15, vers 20](#):
«Kom i hu det ord jeg sa eder. en tjener er ikke større enn sin herre! Har de forfulgt meg, så skal de også forfølge eder.» Det skal gå med oss som det gikk med ham. At Jesus er vårt forbilde, vil da i denne sammenheng si at Gud fører sine barn på lignende måte som han førte Jesus.

Nå vet vi jo at Jesus var Guds Sønn i en enestående forstand. Han var hos Gud fra evighet av, og

han hadde en gjerning å gjøre her i verden som ikke vi har noe sidestykke til. Og likevel er det sagt i Det nye testamente at som det gikk ham, så skal det i en viss forstand gå oss. Det fins åndelige lover som virker samme resultat i de kristnes liv som i hans liv.

La oss like godt straks innrømme at dette er noe vi liker dårlig. At det hører kors og trengsel, og motstand og vanskeligheter til det å være en kristen, det er ikke populært. Ingen av oss liker det. Vi vil mye heller tenke at når en er blitt et Guds barn, så er all sorg egentlig slutt. Da først blir en jo lykkelig, da først går det en vel. Det å bli en kristen blir da som en særlig trygg livsforsikring. Sånn ville vi nok helst ha det.

Og så leser vi i Det nye testamente at Jesus er vårt forbilde på den måten at i en viss forstand vil føre oss som han førte Jesus, nemlig gjennom korset. Nei, det liker vi ikke, fordi vi har laget oss noen tanker om kristendom som lite stemmer med Det nye testamente.

Nå spør kanskje en og innvender: ja, men er det ikke sant, da, at det beste er å være en kristen, og at det er selve livslykken? Jo, visst er det sant. Vi synger: "Da han vant mitt arme hjerte, grep jeg livets lykkekrans." Det er bare det å merke seg at målestokken for hva som er lykke, den er ikke den samme i Jesu følge som utenom hans samfunn.

Er nå vi som kaller oss kristne riktig klar over det? Dersom vi ønsker å få oppfylt et verdslig lykkebehov ved å bli Guds barn, så lurer vi oss selv. Vi skulle heller be ham om å lære oss hva som er oss til gagn, hva som er livets sanne lykke, så skulle vi kanskje finne den i ting som for en vanlig menneskelig betraktning ser ut til å være det stikk motsatte. Men se, dette er saker som vi trenger et helt liv for å lære litt av.

Nå skal vi her vende oss til ordet i [4. kapitel og 12. vers](#): *«Undre eder ikke over den ild som kommer over eder til prøvelse, som om det hendte eder noe underlig; men i samme monn som I har del i Kristi lidelser, skal I glede eder; forat I også i hans herlighets åpenbarelse kan glede eder med jubel. Om I hånes for Kristi navns skyld, så er I salige, fordi herlighetens og Guds Ånd hviler over eder.»*

«Undre eder ikke», ja; og likevel er det det vi stadig gjør. Da disiplene tok Jesus med på reise i båten, ble det storm. De ventet ikke det, de tenkte vel helst det skulle bli seilas i maksvær. Men hadde Jesus lovt det? Nei, det hadde han just ikke.

Det ble motgang da Jesus kom inn i livet ditt, og det syntes du var rart, for det hadde du ikke tenkt. Kanskje hadde ikke noen sagt deg det heller. «Undre deg ikke», sier Peter, for det er ikke noe underlig det som skjer. Det er ikke det spor merkelig. Det går ikke annerledes her enn slik Jesus har sagt. Jesus er modellen. Se på den, så ser du hvordan Gud førte sin sønn.

Kristi lidelser har vi del i, sier Peter. Kanskje forstod vi bedre meningen med det uttrykket, om vi oversatte «Kristus-lidelser». Vi har del i Kristus-lidelsene. Det vil si slike lidelser som svarer til det Kristus er, såne som er typiske for ham og for de kristne. I samme monn vi har del i slikt, så skal vi bare glede oss. Oppriktig talt, ingen av oss bør ta store ord i munnen i så måte. Men vi har her en vennlig oppfordring, en tilskyndelse. Bli ikke forskrekket om det blir vanskeligheter. Forsøk heller å glede deg, for nå ser du jo at det går som Gud har sagt. Hans ord er sant.

Fra gammelt av har man sagt at de kristnes kors er av to slag: det indre kors og det ytre kors. Det er en god forklaring. La oss se litt på den.

Det ytre kors, det er den motstand og forfølgelse som kommer over en kristen fordi han er en kristen. Vi tenker da på den direkte motstand som menneskene reiser mot Guds barn. Jesus har varskudd om det. Vi har alt hørt et par av stedene.

Kyndige folk har sagt at det tjuende århundre er kirkehistoriens største martyrtid. Sikkert er det i hvert fall at mange steder på jorden har kristne mennesker i vår egen tid beseglet sin troskap mot Kristus med sitt liv og blod. Andre har tapt velferd og ære, og gått igjennom de største vanskeligheter fordi de ville være kristne.

Vi som lever i Norge i dag, har ikke opplevd noe sånt. Den ytre motstand som kristne kan oppleve her i landet, er ikke verdt å nevne engang, i samme åndedrett som det vi her var inne på. Litt skuldertrekk, noen hånsord, særlig mye mer er det få som må gå igjennom. Også det kan nok være tungt, men la oss ikke bruke sterkere ord om det.

Her er det forresten en sak som Peter legger vekt på. Vi må, sier han, skjelve nøye mellom den motstand og kritikk vi møter fordi vi vil være kristne, og den eventuelle kritikk vi får fordi vi ikke har båret oss riktig ad. Vi ser i [vers 15](#): «*For ingen av eder må lide som morder eller tyv eller ugjerningsmann eller som en som blander seg i andres saker*», sier han.

Med andre ord, om en gjør galskaper og dumheter, ja, endog urett og bedrag, og så får svi for det, så må han virkelig ikke komme og snakke om at han lider for Jesu skyld. Er en mann upopulær fordi han er en ekkel fisk og ikke lojal mot medarbeidere eller underordnede, så skal han ikke gå omkring og si at han lider fordi han er en kristen. Nei, sier Peter! Men så fortsetter han i vers 16: «*Men lider han som kristen, da skal han ikke skamme seg, men prise Gud for dette navn.*»

Det var litt om det ytre kors. Det indre kors, hva er så det? De gamle lærere sa at det var den åndelige trengsel og nød en kommer i fordi en er en kristen. Gud skikker oss indre nød og kamper (anfektelser, sa de gamle, som hadde større erfaringer enn vi) forat vi skal tuktes og oppdras for Guds rike.

Dette indre korset, det kan være så mangt, men alltid vil der være noe. Gud sørger for det. I kirkebønnen ber vi og sier: «Du oppdrar oss med trengsel og kors for ditt rike.» Gud kan sende slikt i forbindelse med sykdom og annen nød. Han vet i hvert fall alltid å finne det som skal til.

I [2. Korintierbrev, 12. kapitel](#) skriver Paulus det han kaller «tornen i kjødet». «*For at jeg ikke skal opphøye meg av de høye åpenbarelsen, er det gitt meg en torn i kjødet, en Satans engel., forat han skal slå meg, så jeg ikke skal opphøye meg. Om denne ba jeg tre ganger Herren at han måtte vike fra meg. Og han sa til meg: Min nåde er deg nok, for min kraft fullendes i skrøpeligheit. Derfor vil jeg helst rose meg av min skrøpeligheit, forat Kristi kraft kan bo i meg.*»

Det indre kors, det kan være så mangt. Og det kan være at en kristen kunne få lys over mange gåter i livet sitt, om han ville se dem i lyset av det som vi her er inne på. Kanskje er det ting i ditt liv, i din nærmeste krets, i deg eller om deg, som er vanskelige og ikke til å begripe. Hvorfor skulle det skje med meg, og hvorfor skal det alltid gå meg imot? Noe er det støtt, sier vi. Men om det nå var Guds milde hånd som rørte ved deg nettopp i motgangen, om det i den store eller den lille motgangen ble åpenbaret for deg at Gud fører sine barn gjennom kors og trengsel hjem til seg?

Hva Paulus mente med «tornen i kjødet», vet vi ikke. Noen har gjettet på øyensykdom, og noen har sagt at det var epilepsi. Vi vet ikke hva det var. Men det kan være godt at det er slik, for så kan vi med våre torner og kors, som stundom er så små at vi ville sjenere oss for å nevne dem for noe menneske, vi kan flytte inn i de store og gode ord som Gud sa til Paulus: «*Min nåde er nok for deg. Min kraft fullendes i skrøpeligheit.*»

Nå har vi sagt litt om den ene siden av den saken som heter Jesus som vårt forbilde, nemlig at Gud vil føre oss, hans barn, som han førte Kristus. Nå kommer den andre siden av saken: «Kristus led for eder og etterlot eder et eksempel, forat I skal følge etter i hans fotspor,» og så står det: «*Han som ikke skjelte igjen når han ble utskjelt, ikke truet når han led, men overlot det til ham som dømmer rettferdig.*»

Jesus er vårt forbilde. Vi skal følge i hans fotspor, det vil si: vi skal i Guds kraft søke å leve som han gjorde.

Her kan vi tenke på en annen gammel bok, som har vært til velsignelse opp gjennom tidene, «Kristi etterfølgelse» av Thomas a Kempis. Kristi etterfølgelse, det er et livsprogram., Eller la oss nevne en nyere bok av en annen karakter, men med noe av de samme tankene. Noen av de eldre vil huske amerikaneren Sheldons bok, som het «I hans fotspor». Undertittelen var «Hva ville Jesus gjøre?» Den boken handler om en del mennesker, en prest, en husmor, en lege, en redaktør, o.s.v., som ble

enige om at de i alle livets valgsituasjoner skulle spørre seg selv: Hva ville Jesus gjort om han var i mitt sted? Livet ble forandret den dagen de begynte med et slikt program. Livet ble vanskelig, men det ble rikere enn noen hadde drømt om at det skulle bli.

Nå kan vi naturligvis møte opp med en hel del svært fornuftige innvendinger og si at alt det der er svært urealistisk. Vi må da huske på hvem Jesus var, han var Guds Sønn, og vi må ikke glemme at hans livsoppgave var av et enestående slag. Jesus var ikke familiefar, o.s.v., og det gir derfor ikke alltid noen mening om vi i livets mange situasjoner forsøker å tenke ut hva han ville ha gjort i mitt sted. Slik kan vi resonnerer, og det er naturligvis mye sant i det. Og likevel, blir ikke tanken stående som en utfordring? Hva ville Jesus gjøre, om han var i mitt sted? Det er en utfordring, sa jeg. Ja, som det skal den stå.

Men vi ikke må si at den kristne forkynnelsen her hos oss til dels har veket tilbake for den radikale utfordringen? Mange har på en måte vært redd for at ungdommelig idealitet skulle bli forvekslet med sann kristendom, sånn at det å være en kristen ikke var noe annet enn alminnelig kristelig idealisme. Det har vi vært redd for. Og det er klart, vi skal passe på at begrepene ikke blir blandet sammen. Men skal vi derfor glemme utfordringen? Om det må sies at vi mer eller mindre har glemt den, så har vi som er forkynnere, skyld på oss.

La oss se på noen av de stedene hvor det står om å følge Jesus. Herren sier i [Matt. 11,28](#): «*Ta mitt åk på eder og lær av meg, for jeg er saktmodig og ydmyk av hjertet*» Og Jesus sier, [Joh. 13,14](#): «*Har nå jeg, eders herre og mester, vasket eders føtter, så er også I skyldige å vaske hverandres føtter. For jeg har gitt eder et forbilde, forat I skal gjøre som jeg har gjort med eder.*»

Nå forstår vi jo straks at det er forskjell på den indre sannhet og de ytre omstendigheter. Den livsform som de levde under i Østerland, med vasking av føttene før måltidet, den er det selvsagt ikke tenkt på, men det sinnelag Jesus viste, det skulle gi seg utslag i handling også hos oss. Derfor sier også Paulus, [Filipenserbrevet 2, 5](#): «*La dette sinn være i eder, som og var i Kristus Jesus*»

I det følgende taler han så om Jesu villighet til å lide. Det er noe å prøve seg på, det, i Jesu fotspor. Det Peter i første rekke har for øyet her, er den ting som heter å lide urett. Jesus led urett, men han fant seg i det. Han lot seg ikke fylle av hat og skjelte ikke igjen, men overlot det til ham som dømmer rettferdig.

Undres på om noe er vanskeligere enn å lide urett med det virkelig gode sinn? Vi kan jo bare tenke litt på det. Vi snakket om å lide som kristne. Javel, og så tenkte vi oss kanskje en situasjon hvor det var soleklart for enhver at her lider en edel sjel for sin tros overbevisning. I en sånn situasjon skulle vi saktens klare atskillig. Men hvor ofte er situasjonen så klar, så opplagt? Situasjonen var ikke klar da det gjaldt Jesus. Han gikk til Golgata under byrden av falske anklager som de fleste trodde var sanne. Det er å lide urett, at rett og sannhet blir tåkelagt slik at sannhet tar seg ut som løgn, og kjærlighet tar seg ut som ukjærlighet.

Er det noen sak, hadde jeg nær sagt, hvis det ligger tykt utenpå oss at vi lider urettferdig? Da er jo tåkeleggingen hevet, da er uretten gjennomskuet, da er det ingen sak. Men å lide urett, det består i at uretten ikke er gjennomskuet. Den er tvertimot trodd. Folk er sikre på at de kristne fortjener akkurat det de her går igjennom. De fortjener rundelig akkurat så mye.

Slik skjer det f. eks. der hvor Kristus-troskap ikke blir kalt Kristus-troskap, men får et annet navn. De kaller det politisk forbrytelse. Den urett er gammel i kirkens historie. Jesus forbyr å gi keiseren skatt, sa de. [Luk. 23, 2](#). Det var løgn, men det ble trodd. Disse mennesker forstyrrer den offentlige ro og orden, sa de om apostlene. [Ap. gj. 16,20](#). Det var løgn, men det ble også trodd. Og sånt skjer her og der i verden også nå. Men om vi nå står i et lys som vi ikke fortjener, det gjelder smått eller stort, hva blir vi fristet til da? Til hat. Det er det fryktelige. Men Jesus lot seg ikke influere av det. Han skjelte ikke igjen. Han overlot det til ham som dømmer rettferdig, står det. Den engelske oversettelsen sier: Han overlot seg selv til den som dømmer rettferdig.

På den dag da Guds skal dømme verden, da er tåken borte. Da blir det synlig hva som er galt. I dag

er det ikke synlig, men da skal det bli synlig.

Vi skal stanse ved den tanken vi her er inne på; tanken på ham som dømmer rettferdig. Det fins virkelig i tilværelsen en som dømmer rettferdig, det er Gud. For ham skal vi alle frem en gang. La oss da ta med et ord til fra [Peters 1. brev, 2. kapitlet og 25.](#) vers: «*For I var villfarende som får, men har nå omvendt eder til eders sjelers hyrde og tilsynsmann*» Det skal spørres om det på dommens store dag, om en har omvendt seg til våre sjelers hyrde og tilsynsmann. Johannes sier: «*Den som har Sønnen, han har livet. Den som ikke har Guds Sønn, han har ikke livet.*» [1. joh. 5, 12.](#) Det er livets store enten - eller.

Så leser vi til slutt [Peters 1. brev, kapitel 5 og vers 10](#); «*Men all nådes Gud, som kalte eder til sin evige herlighet i Kristus Jesus, etter en kort tids lidelse, han skal dyktiggjøre, stadfeste, styrke, grunnfeste eder; ham tilhører makten i all evighet.*» Amen.

La oss be: Fader vår, du som er i himmelen! Helliget vorde ditt navn; komme ditt rike; skje din vilje, som i himmelen, så og på jorden; gi oss i dag vårt daglige brød; og forlat oss vår skyld, som vi og forlater våre skyldnere; og led oss ikke inn i fristelse, men fri oss fra det onde. For dit er riket, makten og æren i evighet. Amen.

Må vår Herre Jesu Kristi nåde og Guds kjærlighet og den Hellige Ånds samfunn være med eder alle. Amen.

(3.bibeltime over 1.Petersbrev fra "I lydighet mot Sannheten" af Carl Fr. Wisløff - Lunde Forlag 1963 - Shafan 13-04-15)